

43. Raamattuluento: Kirje sinulle

Rukous/Tervetuloa

Hyvä ystävä!

Kirjoitan tässä kirjettä sinulle ystäväni, kuka sitten lienetkin. Sain siihen kehotuksen. Herralla on asiaa lapselleen. Hänellä on aina paljon puhuttavaa rakastamilleen ihmisille. Hän rakastaa kaikkia luotujaan, mutta erityisesti niitä, jotka ovat vastaanottaneet hänen poikansa lunastustyön ja ovat siirtyneet näin kuolemasta elämään. Herran tahto on, että kaikki ihmiset kaikkialla tulisivat tuntemaan totuuden ja kasvaisivat hänen tuntemisessaan.

Herra ei puhu niin kuin moni aikamme profeetta puhuu. Nämä profeetat ovat usein vain yksinkertaisesti ruvenneet itse profetoiksi ilman kutsua ja Henkeä. Siksi sellaisten julistajien sanoma on usein kovaa ja lakihurskasta. Sellaiset sanomat synnyttävät pelkoa. Niissä on aina jokin uhka. Jumala sen sijaan puhuu - ja niin minäkin pyrin tässä puhumaan - lempeästi ja kuin hoivaten lastaan. Tämä kirjoitus ei kuulu aikamme profetioihin, joiden perässä pelokkaat ihmiset juoksenteleivät päätömästi. Tässä kirjeessä ei uhkailla, ei pelotella. Kuitenkin on puhuttava aina myös totuutta, koska Kristus on täynnä armoa ja totuutta. Totuus tekee vapaaksi. Tämä on opetuspuhetta sinulle, sivuilleeni tullut.

Ajassamme on niin paljon suoritusta ja vaatimusta koska nykyajan vaatimussaarnaajat pelottelevat ja vaativat uusiin yrittämiinsä. Lain saarnat uuvuttavat aina. Sitä tekee myös laittomuus, aikamme ilmiö sekin. Armo on nyt perin juurin hukassa. Vapaus on kadoksissa. Lepo on usein miten tuntematonta. Rauha puuttuu. Kun näin on, kaikki elämän eväät puuttuvat. Herran kansan keskuudessa on paljon yrittystä ja suoritusta. Eräs sen muoto on lahkohenkisyys, joka surmaa monet. Lepoa ja rauhaa ei sen tähden löydy – eikä iloa. Aito opetus on kadonnut, tieto on katoamassa. Toivonani on, että tämä kirje voisi osaltaan rauhoittaa ja parantaa levotonta mieltäsi tai henkistä ja hengellistä väsymystä, jos sellaiseen olet joutunut. Toivon sitä, jos juuri ne asiat sinua kalvavat ja syövät vähii voimiasi. Löydät samalla ehkä jotakin uutta. ”Älä pelkää”, sanoo Herra. Hän ei ole antanut meille pelkuruuden henkeä. Paavali näet muistuttaa nuorta Timoteusta: ”Eihän Jumala ole antanut meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman, rakkauden ja terveen harkinnan hengen” (2. Tim. 1:7). Hän kirjoittaa vielä: ”Katsokaa, kuinka suurilla kirjaimilla minä omakätisesti teille kirjoitan!” (Gal. 6:11). Niin minäkin kirjoitan. Se on minun työtäni, Herran antamaa.

Jumala on puhunut meille menneinä aikoina monella tapaa. Mutta nyt hän puhuu meille rakkaan Poikansa kautta. Niinpä se, joka on nähnyt Pojan, on nähnyt samalla Isän. Jeesus Kristus on Isänsä kuva. Samoin meissä, jotka uskomme, tulee näkyä vastaavasti Kristuksen kuva. Se on mahdollista, koska Herra sanoo niin. Mutta sitä kuvaa meihin ei luoda ponnistelemalla, pinnistelemällä, lain avulla tai yrittämällä, eikä loppumattomilla isein perinnäissäännöillä. Kristus löytyy levossa ja hiljaisuudessa. Mutta juuri se on niin kovin vaikeaa kiireisen aikamme levottomalle sielulle. Tämän ajan ihmissielua kalvaa usein myös syyllisyys, tekemättömien töiden taakka, velvollisuudet, monenlaiset kuormat ja kiviriipat. Monen luulousko, omavoimainen tietousko, uuvuttaa ja tappaa kaiken hengellisen ihmisen sisimmästä.

Mutta onko sinulla lepo Herrassa? Kuuluuko armo ja rauha sinun elämääsi, vai vieläkö riennät kiihkeästi eteenpäin? Ovatko kiire ja ahdistus myös sinulle luonteenomaisia? Kuuluvatko sinun elämäsi ainainen syyllisyyden ja riittämättömyyden tunto?

Syyllisyys, riittämättömyys, kiire ja pakeneminen eivät kuulu siihen maailmaan, jota sanotaan levoksi Herrassa. Herra vain odottaa, että voisi olla meille hyvä, että hän voisi armahtaa ja auttaa. Jostakin syystä kuitenkin monet juoksevat pakoon hänen läheisyyttään.

Pelkäätkö, että Herra riistää sinulta jotakin omaasi ja sinulle rakasta? Hänellä on toki oma vaatimuksensa. Hän näet haluaa koko elämäsi, muuten sinä ja Kristus ette sovi toisillenne. Niin kauan kun pidätämme jotakin itsellämme, lepo ja rauha puuttuvat. Syyllisyys ja rauhattomuus hallitsevat tuolloin sisintämme. ”Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos ei nisun jyvä putoa maahan ja kuole, niin se jää yksin; mutta jos se kuolee, niin se tuottaa paljon hedelmää” (Joh. 12:24). Uskallammeko heittäytyä Herran käsiin niin, että itsellemme ei jää mitään? Rikas nuorukainen ei uskaltanut. Hän rakasti niin omistamaansa, että lähti Jeesuksen luota surullisena pois. Jos kuitenkin uskallamme, alamme tuottaa runsasta hedelmää ja siitä seuraa iankaikkinen elämä. ”Joka elämänsä rakastaa, kadottaa sen; mutta joka vihaa elämänsä tässä maailmassa, hän on säilyttävä sen iankaikkiseen elämään” (Joh. 12:25). Niin se on. Herra ei vaadi muuta kuin kaikki. Siksi ahtaan portin edessä on niin paljon seisoskelijoita, mutta harva suostuu myymään kaikkensa ja käymään sisälle portista elämän tielle. Ulkopuolelle jää saattoväki. Herran tielle lähteminen vaatii siis kustannuslaskelmia. Vielä Jeesus sanoo: ”Minä olen viinipuu, te olette oksat. Se, joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, tuottaa paljon hedelmää. Ilman minua te ette saa aikaan mitään. Joka ei pysy minussa, on kuin irronnut oksa: se heitetään pois, ja se kuivuu. Kuivat oksat kerätään ja viskataan tuleen, ja ne palavat poroksi”. (Joh. 15:5,6). Muuta vaihtoehtoa ei ole. Kaikki tai ei mitään.

Kuitenkin Herralla on tarjottavana meille jotakin niin suurta, että kaikki mitä menetämme, ei ole siihen verrattuna kuin tomua ja tuhkaa. Ripaus armoa on enemmän kuin kaikki maailman kultavarannot. Ihminen, joka saisi nähdä Jumalan valtakunnan loistossaan, ei haluaisi enää mitään tästä maailmasta. Nämä kaksi, Jumalan läheisyys ja tämä maailma, eivät ole millään lailla yhteismitallisia. Mutta kun emme näe tätä, me emme helposti usko oikeaan todellisuuteen ja miellymme siksi tämän maailman tyhjänpäiväisiin ja katoaviin aarteisiin.

Jos uskovaa vaivaa koko ajan syyllisyys ja alamittaisuuden kalvava tunne, hän ei ole laskenut kaikkea Kristuksen varaan. Hän kyllä luottaa Jeesukseen, mutta ajattelee, että hänen itsensäkin on tehtävä joku pieni osuus. Vaikka tuo joku olisi kuinka pieni, sekin on meille liikaa ja niinpä tuo puutostauti jää kalvamaan sisintämme. Se vie kaiken ilon ja voiman elämästämme. Kristus on meidän elämäme. Siihen elämään ei saa lisätä mitään meille kuuluvaa. Hän on vanhurskaudemme ja pyhityksemme. Hänen on saatava pelastaa meidän kokonaan. Hän pelastaa vain syntisiä. Mutta on vaikeaa olla kokonaan syntinen.

Tietenkin on syytä muistaa, että omantunnon ja syyllisyyden täydellinen puute ja katumattomuus ovat sairautta, joka saa ihmisen tekemään kauheuksia ilman minkäänlaisia katumusta tai syyllisyyden tuntoa. Hänestä on tullut peto. Hän ei tarvitse anteeksiantamusta. Hän on mielestään putipuhdas, eikä tarvitse puhtautta Kristukselta. ”voi niitä, jotka pitävät itseään puhtaina, vaikka eivät ole likaansa pesseet,” (Sananl. 30:12). Hengellinen herääminen alkaa siitä, kun ihminen tajuaa olevansa likainen syntinen ja tarvitsee armoa. Heräämättömiä ihmisiä on maailma pullollaan. He voivat olla uskonnollisia, mutta he eivät tunne edes itseään.

Apostoli Johannes kirjoittaa: ”Minä kirjoitan teille, isät, sillä te olette oppineet tuntemaan hänet, joka alusta on ollut. Minä kirjoitan teille, nuorukaiset, sillä te olette voittaneet sen, joka on paha. Minä olen kirjoittanut teille, lapsukaiset, sillä te olette oppineet tuntemaan Isän. Minä olen kirjoittanut teille, isät, sillä te olette oppineet tuntemaan hänet, joka alusta on ollut. Minä olen kirjoittanut teille, nuorukaiset, sillä te olette väkevät, ja Jumalan sana pysyy teissä, ja te olette voittaneet sen, joka on paha.” (1. Joh. 2:13,14).

Hengelliset isät ovat niitä, jotka ovat jo pitkällä Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa. He ovat Jumalan koulussa kasvaneet aikuisiksi ja kykenevät palvelemaan Herraa ja ovat hänen luottamuksensa

arvoisia. He tuottavat paljon hyvää hedelmää Jumalan valtakunnassa. He kuuluvat Jumalan valtakunnan vanhempiin, heihin, joilla on kyky johtaa hänen seurakuntaansa tahtonsa mukaisesti. Nuorukaiset ovat myös edenneet jo pitkälle sanan aarteiden omistamisessa. Heistä tulee aikoinaan hengellisiä isiä. He palvelevat niitä, jotka Jumala on antanut heille hoidettaviksi. He kykenevät jo isien lailla voittamaan ihmisiä Jumalan valtakuntaan. He ovat hyvässä kasvussa koska heidän ravintonsa on Jumalan pyhä sana. Isille ja nuorukaisille Johannes sanoo nyt kirjoittavansa ja on kirjoittanut jo aiemminkin. Nämä kaksi ryhmää tarvitsevat kuitenkin koko ajan sanan vahvaa ruokaa pysyäkseen elävinä ja voimissaan. Lapsukaiset sen sijaan ovat niitä, jotka ovat jo kyllä tulleet tuntemaan jo totuuden ja ovat näin oppineet tuntemaan myös Isän. He ovat saaneet maistaa sanan väärentämätöntä maitoa ja tulleet näin osallisiksi pelastuksesta. Mutta monien lapsien ongelmana on se, että he eivät halua luopua maitoruoostaan, vaan kaipaavat yhä tuttua tuttipulloa ja pilttiruokaansa. Sitä ruokaa löytyykin kaikkialta. Sitä saa riittävästi vaikkapa aikamme hengellisiltä Radio- ja TV-kanavilta. Hengelliset lapset ovat mieltyneet sellaiseen opetukseen. Suuri osa uskontokirjallisuudestaan ei tarjoa maitoa enempää. Monet jäävät tämän tähden ikuisiksi lapsiksi. He eivät vain itse tajua tätä. Mitenkäs lapsi voisi tajuta. Heistä ei ole sen tähden apua Herran elopelloilla. He tarvitsevat sen sijaan itse koko ajan huolenpitoa ja hoivaa. He tarvitsevat jatkuvasti vaipanvaihtajia, maidonlämmittäjiä ja monenlaista apua. Lapsia lieneekin hengellisen kentän ihmisistä pääosa. Heitä on vaikea hoitaa, koska he eivät halua lähteä tutusta ja turvallisesta lastenkamaristaan kasvuun. Mutta älä sinä, hyvä kuulijani, tai lukijani, jää heidän joukkoonsa. Hengellinen lapsi on kyllä kaikessa heikkoudestaan, suuriluuloisuudessaan ja jokelteluissaan ihana. Mutta jos hän ei kehity koskaan Kristuksen täyteyden täyteen määrään, täyteen miehuuteen, hänestä tulee ajan mittaan hengellinen kehitysvammainen. Juuri näitä ihmisiä ovat seurakunnat pullollaan. Niinpä siellä on usein toraa ja riitelyä, oppiväittelyitä ja muuta ala-arvoista. Lapset ovat kerta kaikkiaan kehittymättömyydessään sellaisia. Vältä sinä ystävänä kaikkea tätä.

Sinä voit olla yksi isistä tai äideistä Jumalan valtakunnassa, hänen seurakunnassaan. Tarvitaan isiä ja äitejä, että syntyy uusia lapsia taivaan valtakuntaan. Tämä valtakunta on yhdeltä osin kuin synnytyslaitos. Ihmisiä syntyy siellä uudesti ylhäältä. Tällöin kuullaan itkua ja parkua niin kuin lapsen synnyttämisessä on. Sitten onkin jo suuri ilo, kun lapsi on syntynyt maailmaan. Hän on itse asiassa siirtynyt maailmasta Jumalan Rakkaan Pojan valtakuntaan. ”Nainen, joka synnyttää, tuntee tuskaa, kun hänen hetkensä koittaa. Mutta kun lapsi on syntynyt, äiti ei enää muista kipujaan vaan iloitsee siitä, että ihminen on syntynyt maailmaan.” (Joh. 16:21). Tällaista tapahtuu, kun työtä tekee Herran koulussa aikuiseksi kasvaneet Jumalan ihmiset. Mutta kun lapset ovat asialla, syntyy yleensä vain pelkkiä käännyttäisiä. Niitä syntyy, kun ihmisen äkkiratkaisun jälkeen hänet julistetaan jo Jumalan aidoksi lapseksi, julistetaan synnit anteeksi ja sanotaan: ”nyt sinäkin olet Jumalan lapsi ja olet uskossa”. Se on kuitenkin useimmiten pelkkää luulouskoa. Moni tällainen äkkikäännytyn palaakin takaisin maailmaan.

Toivon, että sinusta lukijani tai kuulijani kasvaisi täysi-ikäinen lastensynnyttäjä ja -kasvattaja.

Jumala rakastaa sinua niin valtavasti, että hän on antanut Kristuksen kuolla ristillä puolestasi. Hän asetti sinun syntisi Poikansa harteille ja tuomitsi hänet puolestasi, että sinulla olisi iankaikkinen elämä. Sellaista on Jumalan rakkaus. Hän muistaa meidät tomuksi, mutta rakastaa meitä kuitenkin iankaikkisella rakkaudella. Herra on tehnyt sinunkin puolestasi kaiken mahdollisen. Hänen pelastustyönsä Kristuksessa on täydellinen. Kukaan ei enää huku syntiensä vuoksi. Ihmisen hukuttaa vain välinpitämättömyys, tietämättömyys ja epäusko. Israelin kansan lähtö Egyptistä on esikuvaa meille. Niin kuin Israel lähti pois Egyptistä, orjuuden pesästä, samoin tulee meidänkin lähteä ulos maailman ja itsemme orjuudesta. Kävi kuitenkin niin, että vaikka Jumala vapautti kansansa Faaron orjuudesta, hän ei silti mielistynyt heihin. Israel kaatui ja maatui erämaahan. Miksi? Koska se sana jonka kuulivat, ei uskossa sulautunut heihin, ja siksi Jumala hylkäsi heidät ja vannoi, etteivät he pääse hänen lupaamaansa maahan. Juuri saman syyn tähden suurin osa ihmiskuntaa hukkuu, vaikka Jumala on tehnyt kaiken pelastaakseen sen. ”Minä vihastuin heidän sukupolveensa ja sanoin: ”Aina

he sydämessään kulkevat harhaan." He eivät tahtoneet seurata minun teitäni, ja niin minä vihassani vannoin: "Ikinä he eivät pääse minun lepopaikkaani." " (Hepr. 3:10,11). Me emme saa sortua tällaiseen, vaan uskoa sielumme pelastukseksi. "Sillä hän on jo yhdellä ainoalla uhrilla tehnyt pysyvästi täydellisiksi ne, jotka pyhitetään" (Hepr. 10:14). Kaikki on siis valmista. Kaikki on kunnossa. Viollisuus on päättynyt. "Kristus on meidän rauhamme. Hän on tehnyt nämä kaksi ihmisryhmää yhdeksi ja kuolemallaan hajottanut niitä erottaneen vihollisuuden muurin." (Ef. 2:14). Niin juutalaiset kuin pakanakansatkin saavat tulla nyt rohkeasti Jumalan armoistuimen eteen. On kirjoitettu: "Astukaamme sen tähden rohkeasti armon valtaistuimen eteen, jotta saisimme armoa ja laupeutta, löytäisimme avun silloin kun sitä tarvitsemme" (Hepr. 4:16). Tulkkaa siis kaikki ja juokaa elämän lähteestä, avoimesta lähteestä kaikkea syntisyyttä vastaan. Tämä lähde on Kristuksen veri. "Kristuksen veressä meillä on lunastus, rikkomustemme anteeksianto. Näin Jumala on antanut armonsä rikkauten tulla runsaana osaksemme ja suonut meille kaikkea viisautta ja ymmärrystä." (Ef. 1:7,8).

Kasva siis ystävä yhä enemmän ja enemmän Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa. Näin sinä saat käydä avoimista ovista sisälle Kristuksen valtakuntaan.

Apostoli Paavali kirjoittaa, että me saamme uuden elämämme lisäksi riemuja jopa ahdistuksista, eli näin hän kirjoittaa: "Me riemuitsemme jopa ahdingosta, sillä tiedämme, että ahdinko saa aikaan kestävyttä, kestävyys auttaa selviytymään koetuksesta ja koetuksesta selviytyminen antaa toivoa. Eikä toivo ole turha, sillä Jumala on vuodattanut rakkautensa meidän sydämiimme antamalla meille Pyhän Hengen." (Room. 5:3-5).

En ole useinkaan puhunut näillä luennoilla omista kokemuksistani. Mutta omista ja vaimoni ahdistuksista haluan nyt tässä jotakin kirjoittaa. Ne voivat hyödyttää sinua. On näet vaikeaa käsittää, että Jumalan lapsena voi joutua sellaisiin kärsimyksiin ja ahdinkoihin, kuin missä me olemme jo vuosia olleet. Siispä muutama sana lyhyesti sinulle näistä monista kokemuksistamme lohdutukseksi ja rohkaisuksi:

Noin seitsemän vuotta sitten vaimoni sairastui vaikeasti ja se sairaus on johtanut hänet vuoteeseen lähes liikuntakyvyttömäksi. Koska asumme kahdestaan, hoidan häntä 24 tuntia vuorokaudessa. Muuta jokapäiväistä apua ei ole. Olen siis omaishoitaja läpi vuorokauden. Vaimoni on ollut monissa pahoissa kriiseissä näinä vuosina. Kaikista hän on kuitenkin selviytynyt hengissä. Hän on ajoittain kovissa kivuissa. Se kaikki on opettanut myös jotakin rukouksesta. Pitää paljon rukoilla. On pitänyt opetella kestävä rukousta. Kun myös itselläni on vaikeita kroonisia sairauksia, ja voimani ovat usein täysin lopussa. Itku ja uupumus ovat liiankin tuttuja. Rukous on muuttunut usein pelkäsi huokailuksi. Tilanteemme on aivan käsittämätön ja outo ihmisen näkökulmasta katsoen. Siitäkö sitten johtuneet, että monet ihmiset, ystävätkin, ovat hylänneet meidät tyystin omaan yksinäisyyteemme? He eivät kai uskalla tulla kotiimme pelätessään, etteivät osaa sanoa mitään auttavaa sanaa. Ehkä he ajattelevat, että meillä lienee joku paha synti taakkana, joka on johtanut meidät tällaiseen ahdinkoon. Muutamat ihmiset ovat pettyneet, kun en käy enää heitä katsomassa. Mutta minulla ei ole sellaiseen mahdollisuuksia. Sairaidenko pitäisi käydä terveitä katsomassa? Jeesus sanoo kerran vasemmalla puolella oleville: "Minä olin sairas ja vankilassa, mutta te ette käyneet minua katsomassa" (Matt. 25: 43). Eikö tällainen ihmisten käyttäytyminen ole kovasydämisyttä? Vain muutama uskollinen ystävä on jäänyt rukoilemaan ja taistelemaan kanssamme. Monet sanovat tavattaessa: "Vie terveisiä"! Silti he eivät tule katsomaan sairasta. Tilanteemme on inhimillisesti katsoen toivoton, mutta silti meitä ei ole Herra hylännyt. Apostoli Paavali sanoo: "ahdinko saa aikaan kestävyttä, kestävyys auttaa selviytymään koetuksesta ja koetuksesta selviytyminen antaa toivoa". Uskon niin.

Jotakin iloakin on kaikesta ollut. Noina vaikeuksien ja ahdistusten vuosina olen kuitenkin jaksanut kirjoittaa kaksi julkaistua kirjaa ja yhden nettikirjan. Olen luennoinut nettisivuilleni noin kuusi-kymmentä raamattuluentoa, pitänyt yli sata seurapuhetta ja pitänyt kirkkokonsertteja. Olen ollut mukana seurakuntatyössä. Monta muuta asiaa olen jaksanut tehdä. Vaimoni on säilyttänyt terävän

muistinsa ja ymmärryksensä. Hän rukoilee paljon. Kuulen hänen hiljaisen rukousäänensä yölläkin. Mitä rukoilet? kysyn. ”Utsjoen ja Hankoniemen väliltä kaikkea”, hän sanoo.

Lisäksi näitten viimeisten vuotten aikana Jumala on tehnyt monia käsittämättömiä ihmeitä. Hän on parantanut ihmeellisellä tavalla akuutteja sairauksiamme, lähettänyt jopa rahaa, kun olen sitä tarvinnut ja häneltä pyytänyt. Hän on lähettänyt kotiimme monenlaisia työntekijöitä; rakennusmiehiä, ja auttajia pihamaalle, siivousapua, auttajia moniin erilaisiin tarpeisiin, ja ennen kaikkea antanut rukoilijoita avuksemme oikeaan aikaan. Herra on auttanut vaimoani monien kriisien yli ja pitänyt hänet hengissä mahdottomienkin uusien sairauden iskiessä. Olemme eläneet ihmeiden keskellä. Herra on ollut ihmeellinen ja armollinen, vaikka on antanutkin välillä ”hädän leipää ja ahdistuksen vettä”. Näinä vuosina Herra on opettanut paljon rukouksesta.

Tämä kaikki ei ole kunnianteologiaa, vaan se on syvintä ristinteologiaa. Kun näet kuolemme itseltämme, alamme elämään Kristuksessa.

Nämä olen kertonut sinulle lohdutukseksi, jos olet ahdingossa tai taakoitettu. Niin on moni muukin. Et siis ole ainoa kamppaileva ja ahdingossa oleva vaikka sinusta niin tuntuu. Tämä on meidän osamme jotka uskomme. ”Rakkaani, älkää oudoksuko sitä hellettä, jossa olette ja joka on teille koetukseksi, ikään kuin teille tapahtuisi jotakin outoa, vaan iloitkaa, sitä myöten kuin olette osallisia Kristuksen kärsimyksistä, että te myös hänen kirkkautensa ilmestymisessä saisitte iloita ja riemuita.” (1. Piet. 4:12,13).

Herra siunatkoon sinua kaiken ahdinkosi keskellä ja antakoon voimaa sotaasi. Muistan sinua. Herra antakoon Hengen voimaa. On syytä myös muistaa, että Kristus on heikkojen Herra. Heikoissa hän on väkevä, vaikkei se siltä ollenkaan tunnu. Siellä missä keitetään arjen taisteluissa ja ahdingoissa, ja jaksetaan jopa välillä kiittää Herraa, on paljon Pyhän Hengen voimaa. Siellä Henki toimii, vaikka terveet ihmiset kummeksuvat kaikkea tällaista. Terveet eivät tätä käsitä. He pelkäävät jopa tällaista. Kristus tuli kuitenkin ensisijaisesti kaikkia kiusattuja ja sairaita varten. Hän on voimallinen pitämään sinut pystyssä, vaikka hän tuntuisi olevan kaukana ja nukkuvan, kun sinä taistelet ja valvot. Hänen käsissään sinä itkujasi itket. Hänen siipiensä suojassa olet turvassa iankaikkiseen elämään asti. Virressä sanotaan:

”Vihemies, kuka oisi niin voimallinen, että voittaa hän vois tämän Herran! Sodassamme Hän linna on turvallinen, Hän on voittanut saatanan kerran. Jos me joudummekin syvihin vesihin ratki keskelle kuoleman kauhun, emme näännyä voi, hänen äänensä soi läpi myrskyn ja helvetin pauhun... Siis te Jeesuksen ystävät armoitetut, Kaikki uskossa vaeltakaatte. Luja toivonne olkoon te ahdistetut, vaikka kiusoja, vaivoja saatte. Teillä auttaja on apu ahdinkohon tätä tietänne kulkiessanne. Hän on uskollinen, Hän on armollinen, pysykää yhä Jeesuksessamme.” (virsi 310: 2. ja 5. säkeistö).

Näin vanha virsi lohduttaa. Mutta ehkä juuri siksi, että itsekin taistelen sairauksien, kivun ja moneen muun kärsimyksen maailmassa, koen tutummaksi toisten, samanlaisten kohtalotovereitteni auttamisen. Voimakkaita ja terveitä en osaa oikein auttaa ja kannustaa, koska se maailma on ollut minulle vierasta liian kauan. En toki tarkoita, ettei ihminen saisi terve olla ja voimissaankin. Kuitenkin usein Jumalan on murrettava omat voimamme ennen kuin opimme jotakin arvokasta hänestä. Kun kysyin noin 30 vuotta sitten rippiaidiltäni, miksi jotkut ihmiset ovat niin voimakkaita, että katsovat hallitsevansa kaikkia tilanteita ja osaavat sitten jopa alistaa heikoimpia, hän vastasi: ”Kyllä Jumala aikanaan kukkonsa kynii”. Näin usein käykin. Vielä äsken voimansa tunnossa kerskuva kovin suuriuskoinen ihminen voi olla jo jonakin päivänä sairaalassa lääkärin armoilla. Koskaan ei kannata kovin suuresti kerskata, jos ei nyt sitten ihan heikkoudellaan kerskaa.

Jumalan valtakunta on inhimillisesti katsoen mieletön. Siellä tuntuu kaikki olevan nurin päin. Heikot ovat vahvoja, tyhmät viisaita, mutta voimakkaat hukkuvat omien voimiensa kanssa. Itseviisaille Jumala nauraa. ”Missä ovat viisaat ja oppineet, missä tämän maailman älyniekat? Eikö Jumala ole tehnyt maailman viisautta hulluudeksi? (1. Kor. 1:20). Tosiasiassa Jumalan valtakunnassa kaikki on oikein päin, me olemme usein kuin nurinpäin. Vielä vanha mummo sanoi: ”Kyllä Jumala hulluistaan huolen pitää, katsokoot vain viisaat eteensä.”

Mitä minä vielä sanoisin, mitä kirjoittaisin sinulle? Kukaan ei koskaan kykene tyhjentämään Jumalan aarreaittaa. Mutta saakoon Herra Jeesus itse rakentaa sinua yhä suurempaan hengelliseen selvyyteen ja kirkkauteen. Hänen tiensä on ihana vaikka se on kärsimyksiä ja ahdistuksia täynnä. Näin täytyy myös olla, sillä me emme kestä hyvää ja helppoa elämää. Sananlaskuissa sanotaan: ”älä anna köyhyyttä, älä rikkautakaan. Anna ruokaa sen verran kuin tarvitsen. Jos saan kovin paljon, saatan kieltää Jumalan ja kysyä mielessäni: "Mikä on Herra?" Jos ylen määrin köyhdyn, saatan varastaa ja vannoa väärin, rikkoa Jumalani nimeä vastaan.” (Sananl. 30:8,9). Tämä on syytä oppia.

Ja lopuksi: ” "Jätän nyt teidät Jumalan ja hänen armonsä sanan haltuun, sen sanan, jossa on voima rakentaa teitä ja antaa perintöosa kaikkien pyhitettyjen joukossa” (Ap. t. 20:32).

Ystävällisesti sinulle: Veli Tuomi